

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **N. CH.**
státní příslušnost X
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o **žalobě na ochranu proti nečinnosti** žalovaného, v řízení o povolení k přechodnému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-12405/PP-2019

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 16. 7. 2019 o povolení k přechodnému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-12405/PP-2019.
- II. Žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavola Kehla na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) došla zdejšímu soudu dne 1. 4. 2020 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vedeném pod sp. zn. OAM-12405/PP-2019.
2. Žalobkyně uvedla, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podala dne 16. 7. 2019 na pracovišti žalovaného v MB. Od té doby jí nebyla doručena jediná výzva k odstranění vad žádosti nebo k poskytnutí součinnosti správnímu orgánu. Sama tak k průtahům v řízení nezavdala žádnou příčinu. Dle žalobkyně žalovaný nesplnil svou povinnost vydat rozhodnutí v zákonem stanovené 60denní lhůtě. K podání žaloby přistoupila žalobkyně jako k nejzazší možnosti nápravy poté, co se minulo účinkem i uplatněné opatření proti nečinnosti. Žalobkyně proto navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o její žádosti ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že ve věci není nečinný, koná v řízení potřebné úkony a šetří, zda žalobkyně splňuje podmínky stanovené pro vydání povolení k přechodnému pobytu. K podpoře svých tvrzení předložil chronologický výčet úkonů, které v řízení provedl.
4. Při jednání u zdejšího soudu žalobkyně (prostřednictvím svého zástupce) sdělila, že na žalobě trvá a že vydání rozhodnutí ve věci shledává za nezbytné i vzhledem ke své životní situaci. Současně vyloučila, že by ke dni jednání obdržela od žalovaného rozhodnutí.
5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
6. V rámci zkoumání podmínek řízení soud nejprve ověřil, zda před podáním žaloby došlo ze strany žalobkyně k bezvýslednému vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), neboť v opačném případě by musel žalobu jako nepřípustnou odmítnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS., dostupný stejně jako všechna zda uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz).
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 16. 7. 2019 na územním pracovišti žalovaného v MB žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
8. Zákon o pobytu cizinců neupravuje zvláštní druh opatření proti nečinnosti, proto jediným prostředkem, který žalobkyně mohla v řízení před správním orgánem využít, je žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle dle § 80 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) u nadřízeného správního orgánu. V případě žalovaného je tímto nadřízeným orgánem Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“).
9. Žalobkyně k žalobě přiložila žádost o vydání opatření proti nečinnosti, která byla dne 24. 1. 2020 doručena datové schránky Komise. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 12. 2. 2020 vydala Komise pod č. j. MV-20844-3/SO-2020 vydala komise opatření, jímž přikázala žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení opatření proti nečinnosti

vydal rozhodnutí ve věci. Jak dále plyne z obsahu spisu, opatření proti nečinnosti bylo žalovanému doručeno dne 17. 2. 2020, proto lhůta k vydání rozhodnutí uložená Komisí žalovanému skončila dne 18. 3. 2020. V době podání žaloby, tedy dne 1. 4. 2020, dosud rozhodnutí ve věci samé vydáno nebylo. Z toho je zřejmé, že k podání žaloby došlo až po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě, a proto je třeba žalobu považovat za přípustnou.

10. Následně soud přistoupil k posouzení věci samé, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
12. Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodne o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti.
13. Podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
14. Žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu žalovanému jako věcně příslušnému orgánu k vyřízení této žádosti dne 16. 7. 2019. Žalovaný měl o žádosti rozhodnout do 60 dnů, tedy nejpozději do 16. 9. 2019, což však neučinil [srov. § 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu].
15. Pro projednávanou věc je podstatné, že Komise jakožto nadřízený správní orgán opatřením ze dne 12. 2. 2020 nečinnost žalovaného (implicitně) konstatovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41). Soud proto vycházel z toho, že žalovaný byl v době vydání opatření nečinný. Z hlediska posouzení nečinnosti soudem je relevantní časový úsek navazující na doručení opatření proti nečinnosti žalovanému. Ani ve lhůtě 30 dnů ode dne tohoto doručení ale žalovaný o žádosti žalobkyně nerozhodl. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně ode dne doručení opatření proti nečinnosti žalovanému způsobila průtahy v řízení, ani že by nastala skutečnost, pro kterou by lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela. Žalovaný sice oponuje, že ve věci provádí další úkony směřující k rozhodnutí ve věci. Provádění dílčích procesních úkonů ale nic nemění na tom, že žalovanému bylo opatřením nadřízeného orgánu uloženo vydat v 30denní lhůtě rozhodnutí ve věci samé, přičemž povinnost vydat meritorní rozhodnutí (byť v odlišné lhůtě) by platila i bez tohoto opatření [srov. § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Jak soud ověřil z portálu žalovaného (<https://X.cz/X>), ke dni vyhlášení tohoto rozsudku o žádosti žalobkyně stále nebylo rozhodnuto. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný je nečinný.
16. Chtěl-li se žalovaný kvůli očekávanému náročnému dokazování vyhnout nečinnosti, pak měl možnost požádat Komisi o přiměřené prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalovaný takovou žádost vůči nadřízenému orgánu učinil, proto soud nemohl brát zřetel na výčet úkonů uváděný ve vyjádření k žalobě, které žalovaný v řízení provádí nebo hodlá provést.
17. Vzhledem k aktuální epidemiologické situaci však soud považoval za nezbytné zhodnotit, zda možnost žalovaného vydat rozhodnutí v zákonné či nadřízeným orgánem stanovené

lhůtě nebyla ovlivněna některým z krizových opatření přijatých v souvislosti s pandemií virové choroby Covid-19:

18. Soud předně konstatuje, že žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, tudíž se na řízení nevztahovalo usnesení vlády č. 71/2020 Sb., o přijetí krizového opatření, kterým byla přerušena všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech (srov. čl. I odst. 4 tohoto usnesení vlády).
19. Od 16. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byl v důsledku nouzového stavu omezen provoz pracovišť žalovaného (viz usnesení vlády č. 87/2020 Sb., o přijetí krizového opatření; usnesení vlády č. 126/2020 Sb., o přijetí krizového opatření ve spojení s mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. března 2020, č. j. MZDR 12745/2020-3; mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. března 2020, č. j. MZDR 12745/2020-5; mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. dubna 2020, č. j. MZDR 15757/2020-4; mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. dubna 2020, č. j. MZDR 15757/2020-3; usnesení vlády č. 219/2020 o zrušení mimořádného opatření ze dne 15. 5. 2020, č. j. 15757/2020-15). Omezený provoz se projevil soustředěním práce na nejnutnější agendu, zkrácením úředních hodin, zamezením osobního styku zaměstnanců s účastníky správních řízení apod. Smyslem omezeného provozu tudíž bylo toliko omezit takové úkony, které vyžadují osobní kontakt. Důsledkem tohoto omezeného provozu však nebylo všeobecné přerušování zahájených řízení či stavění běhu lhůt pro vydání rozhodnutí.
20. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný ve věci nařídil či zvažoval nařízení výsledku žalobkyně či jiných osob (ať už jako svědků či účastníků). Ostatně ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě neavizoval, že by k vyřízení žádosti žalobkyně považoval za nezbytné provádět výsledky osob, naopak jím uváděné úkony se týkají výhradně obstarávání podkladů od jiných orgánů veřejné moci (Komise, Vězeňské služby ČR aj.). Žalovaný tudíž k vyřízení žádosti žalobkyně zjevně nezamýšlel činit žádné úkony vyžadující osobní kontakt, ani jiné úkony, jež by přijatá krizová opatření znemožňovala. To ostatně nepřímo potvrdil i sám žalovaný, který i po datu 18. 3. 2016 - tedy již v době platnosti krizových opatření - určité úkony v řízení prováděl. Soud proto dospěl k závěru, že opatření omezující provoz pracovišť žalovaného uvedená v předchozím odstavci se nemohla projevit na jeho možnostech vydat meritorní rozhodnutí o žádosti žalobkyně.
21. Pouze pro dokreslení celé věci považuje soud za vhodné poukázat na toto celkové shrnutí: Žalovanému bylo opatření Komise proti nečinnosti doručeno dne 17. 2. 2020, tudíž posledním dnem lhůty 30 dnů pro vydání rozhodnutí bylo datum 18. 3. 2020. K vyhlášení nouzového stavu došlo dne 12. 3. 2020, k vydání opatření omezujících provoz pracovišť žalovaného došlo až dne 16. 3. 2020. Z toho vyplývá, že žalovaný měl od doručení opatření proti nečinnosti „běžných“ 27 dní pro vydání rozhodnutí ve věci, čili pouze 3 dny z celkové lhůty by spadaly do období opatření omezujících provoz pracovišť žalovaného. Přitom ani v tomto inkriminovaném období nedošlo ke stavění běhu lhůt, neboť v řízení se zjevně neuvažovalo o dokazování výsledkem osob. Lze tedy uzavřít, že žalovaný měl zjevně dostatek prostoru pro vydání rozhodnutí ve věci, a to i navzdory omezujícím opatřením v důsledku epidemie virové choroby Covid-19.
22. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení o žádosti

žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu vydal rozhodnutí ve věci samé. Lhůtu k vydání rozhodnutí soud určil v délce 30 dnů, tedy poloviční oproti zákonné lhůtě podle § 169 odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené.

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 10 228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahujícím 2 hodiny) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1 428 Kč. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] soud žalobkyni nepřiznal, neboť shodný zástupce ji zastupoval již v průběhu řízení před žalovaným, a zástupce byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala rozsáhlou přípravu a seznámení se s věcí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 Azs 334/2016 – 29, bod 28). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu